

Indonesië 2010 deel 10

We verkennen voor het eerst de straat waar ons hotel ligt. Als eerste breng ik de was naar de laundry. Die is in één dag klaar. Er is daar een klein winkelcentrum. Bij de smalle toegang hangt een lange sliert zonnebrillen te koop. We bekijken de weinige toko's en Peter besluit

een broek te kopen. Die ik ooit gekocht heb toen hij in de sawah is gevallen, is te ouderwets voor woorden.

Het is heel erg warm en Peter heeft geen katoenen shirts. Die zijn echt nodig, want een poloshirt hoef je maar een paar seconden aan te trekken, of deze plakt

aan alle kanten. Peter wil perse een witte en dan in zijn maat. Dat wordt moeilijk. Uiteindelijk heeft een toko aan de overkant wat hij zoekt. Ik haal hem over om meer dan één te kopen. Één vind ik te weinig in die hitte. Een ander zonder hemdsmouwen wil ik niet, want dan lijkt het alsof hij in zijn ondergoed loopt.

Onderweg komen we een leuke eettent tegen met open terras. Na bestudering van het menu eten we ons middaghapje. Bij de afrekening wordt 21% extra (een soort BTW) op het bonnetje gezet.

Dat hebben wij over het hoofd gezien, want in kleine letters is dat aangegeven. De prijzen zijn aantrekkelijk, maar dat is een leuke instinker.

We geven natuurlijk geen fooi! Dagen later merken we dat andere restaurants ook servicekosten in rekening brengen, zij het dat er verschillende percentages in rekening worden gebracht. In ieder

geval ziet dat restaurant ons nooit meer terug en de andere laten we links liggen.

Vanwege de hitte lopen we maar weer terug naar onze hotelkamer. Ik laat me weer pijjt en duik voor de zoveelste keer in het zwembad. Ik luier wat bij het zwembad, lees een boek en besluit toch maar een kleine siësta te houden.

Onze driver staat tegen het begin van de avond al klaar om ons naar het visrestaurant te brengen. We gaan naar Jimbaran Beach. Vanaf de hoofdweg gaat een rechte weg naar de tientallen restaurants uitnodigend aan het strand. Vanaf het plattegrondje laat ik Nyoman links afslaan. Hoe we ook kijken, we zien geen restaurant met de naam Lydia. Dan besluit ik terug te rijden en laat het aan Nyoman over welk restaurant hij denkt dat een goede is.

Tevreden blijft hij tussen andere wachtende chauffeurs zitten die hij blijkbaar ook kent.

We komen in een aankomsthal waar we opgewacht worden

door een serveerster.

Ze wijst ons een tafeltje aan vlak bij de vloedlijn en maakt direct een soort waxinelichtje aan.

Terug naar de aankomsthal wordt al druk vis op een bbq geroosterd. Aan het begin is een groot aquarium te zien waar kreeften hun noodlot afwachten. Een aparte kelner legt ons uit welke vis lekker zal smaken. Natuurlijk neem ik geen kreeft! In het ijs liggen diverse vissen en op goed geluk wijs ik er twee aan.

Nog garnalen erbij, vraagt

Peter. Nou zeg, die zijn van die knoerten maar ik zeg geen nee.

Het dienstertje komt vragen wat we willen drinken. Nu hoort bij vis eigenlijk witte wijn, maar ik heb toch liever rode. Ze komt met een hele fles..... Peter neemt een literfles bier.

Dan krijgen we eerst vissoep. Oh wat heerlijk smullen wij. De tafel wordt daarna gestapeld met allerlei kommetjes verse groenten en fruit, lekkernijen, sausjes en niet te vergeten de rijst. Eigenlijk teveel om op te noemen.

Intussen zien we de landingslichten van het vliegveld Denpasar. Gelukkig gaan de vliegtuigen de andere kant op.

Ik kan het weer niet laten en ga op mijn blote pootjes langs de opkomende vloedlijn lopen. Wat is het water lekker koel aan mijn voeten en ik krijg weer de neiging om een duik te nemen.

Iets verderop zie ik open vuur en ga ernaar toe. De man verkoopt gepofte maïskolven. Hoewel het eigenlijk bij het eten teveel van het goede is, bestel ik er toch een en druk hem op het hart dat ik een verse wil hebben en geef hem mijn tafelnummer.

Dan wordt de vis en de garnalen op keurige schalen gepresenteerd. We besluiten het eten te delen, want als altijd zijn mijn ogen groter dan mijn maag. Een zwoel windje waait er vanaf de zee en wat is het romantisch allemaal.

Een stel jongelui komt aan onze tafel een lied ten gehore brengen. Het klinkt van geen meter, maar het verhoogd wel de stemming. Het is jammer dat wij veel te vlug klaar staan om hun wat geld te geven, want de zanger zingt maar twee liedjes en gaat naar de volgende tafel. En bij elke tafel zingen ze hetzelfde repertoire.

We blijven nog lang natafelen vanwege de glazen drank. Het dienstertje komt regelmatig vragen of alles naar ons zin in. Of we nog een nagerecht willen hebben? Ze komt met een menukaart. Peter bezwijkt voor een ijsje. Vis is duur, evenals in Nederland. Maar nogmaals, we hebben genoten. Van het zwoele weer, het kabbelende zeewater dat zo oneindig ver weg is, de fantastische locatie en natuurlijk het heerlijk eten.

Wanneer we in de auto stappen, heb ik het gevoel alsof ik drie maanden zwanger ben. Al met al zijn we toch uren aan tafel geweest.

Na een douche laat ik mij op bed vallen en ga naar dromenland. In de nacht voor het eerst een flinke moessonbui. Die heeft niet kunnen uitblijven na dagenlang ondragelijke hitte.

Ik heb niet veel trek bij het ontbijt. Ik drink teh jahé en neem fruitsalade. We halen de was op en bekijken opnieuw de kleine winkels. De brillenverkoper probeert mij steeds een bril aan te smeren hoewel ik uitgelegd heb dat mijn zonnebril geslepen glazen heeft.

We gaan eerst lunchen. We zijn op zoek naar een restaurant met open terras.

Op weg daarheen ontmoet ik een straatventer die massageolie verkoopt in heel kleine flesjes. De wortels waaraan de geneeskundige werking aan onttrokken wordt, zijn zichtbaar. Na veel getawar, natuurlijk doorlopen en lachen, enfin, het hoort bij het spel, koop ik twee flesjes.

De straten zijn inmiddels weer opgedroogd, maar hier en daar ligt nog wel een plas. Verder is het trottoir gevaarlijk door wegwerkzaamheden. Alleen met een schuin geplaatste stok is aangegeven dat er

een diep gat zit.

Gedeeltelijk lopen we op straat, op het gevaar af aangereden te worden door auto's. Ik kijk ook naar winkels die schoenen verkopen. Ik ben nog steeds op zoek naar extra slippers zoals ik in 2008 in Jogya heb gekocht. Natuurlijk teenslippers volop in allerlei kleuren te koop en wanneer ik een zaak binnenloop hoor ik het verkoopstertje zeggen, 'tak ada'. Isterniet. De slippers heb ik aan als voorbeeld. Ik kan mezelf wel voor het hoofd slaan dat ik toen maar één paar gekocht heb.

Dan vinden we het restaurant Mimpi, wat dromen betekent. We bestellen een portie saté en gado gado. Er is ook een menukaart waarop veel Indonesische gerechten staan, zoals rendang. De restauranthouder komt uit Surabaya.

Tegenover het restaurant is een lange smalle weg. Bij het begin is aangegeven dat op het einde een backpackers onderkomen is. Hoewel ik nieuwsgierig ben, gaan we niet vanwege de modder.

We ontdekken nog meer Indonesische restaurants, maar die hebben geen van alle een open terras. De dienstertjes staan aan weerszijden van het restaurant in sarong en kebaya en laten ons de kaart zien. We houden het toch maar bij Mimpi die we al gauw Wimpi noemen.

Terug in het hotel vertelt Dewi dat haar dorp druk bezig is met de voorbereidingen van de ceremonie. Of ik genoeg neem met een andere masseuse voor een dagje?

Een sms-je van mijn vriendin en partner dat zij inmiddels in Kuta een hotel hebben. Ik nodig ze uit om bij ons te komen als ontmoetingsplaats. De folders hebben we inmiddels goed bestudeerd en met Nyoman bespreek ik enkele trips voor de komende dagen.

Wordt vervolgd
Mila